నీరజ

శ్రీమతి శర్మాజీ

చల్లటి సముద్రపుగాలి నీరజ మొహాన్ని మృదువుగా తాకుతోంది. గాలికి నుదుటిమీదకు పడుతున్న ముంగురులను వెనకకుతోస్తూ మురళి మాటకు జవాబివ్వ లేదామె.

ఇసుకలో చతికిలబడ్డ మురళి తన ప్రశ్నకు జవాబు రాకపోయేసరికి తలెత్తి నీరట మొహంవేపు చూశాడు. ఆశ్చ ర్యంతో నోటమాట రాలేదతనికి. ఇన్నేళ్ల పరిచయంలో ఎన్నడూ అలాటి ముఖ భావాన్ని చూసి ఎరుగడు.

"ఏమిటి నీరజా'' అంటూ ముందుకు జరిగాడు.

ఆమె అందమైన మొహాన్ని నల్లటి నీడలు క్రమ్ముకున్నట్టున్నాయి. కళ్ళలో విచారం చోటుచేసుకుంది. పళ్ళతో నొక్కి- పెట్టబడిన క్రింది పెదవి ఆమె పట్టుదలను

సూచిస్తోంది. అక్కడ మరెవరూ లేనట్టు తన ఆలోచనా సముద్రంలో మునిగిపోయి మురళి మాటలను వినిపించుకోనేలేదు నీరజ.

ఆమె చేతులను తన చేతుల్లోకి తీసుకుని ఆప్యాయంగా "నీరజా" అన్నాడు. ఉలిక్కిపడి అప్పుడే

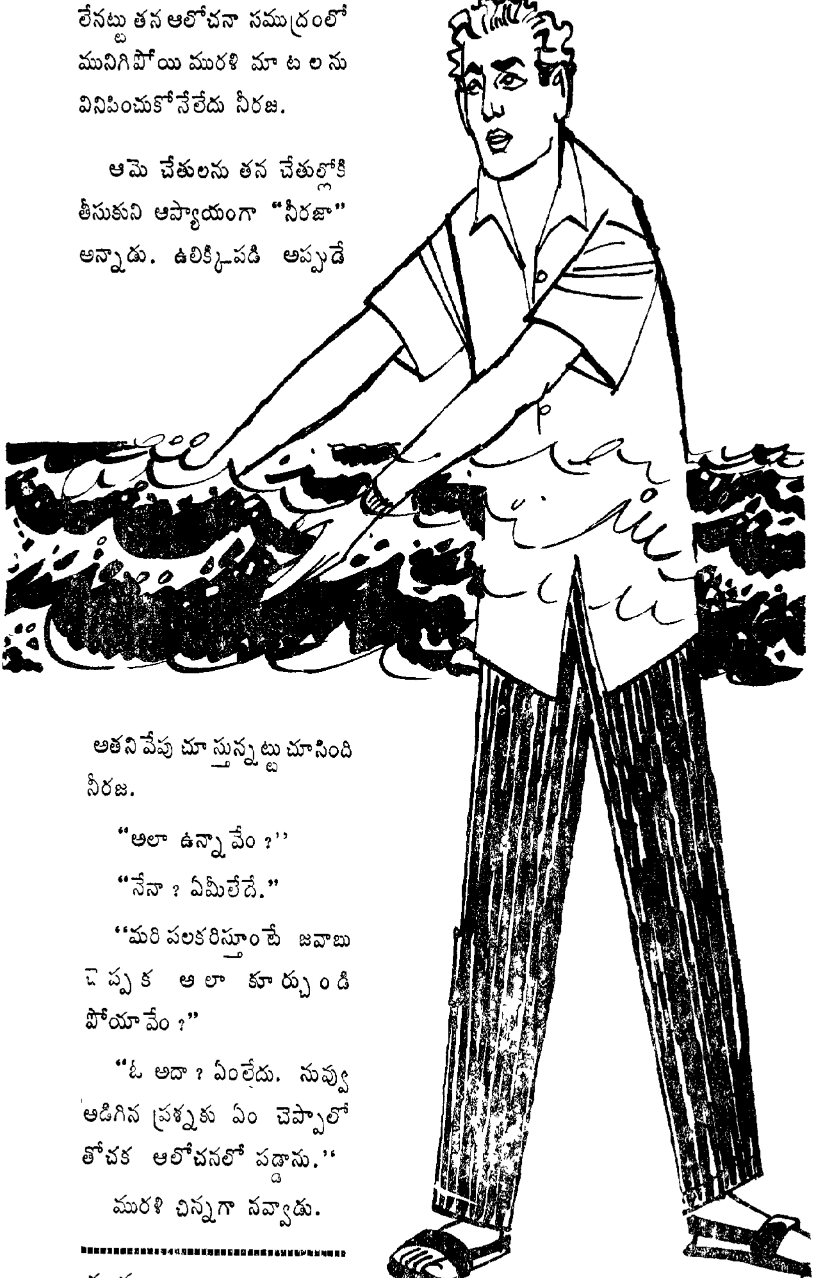

అతని వేపు చూస్తున్నట్టు చూసింది నీరజ.

"అలా ఉన్నావేం?"

"నేనా? ఏమీలేదే."

"మరి పలకరిస్తూంటే జవాబు చెప్పక అలా కూర్చుండిపోయావేం?"

"ఓ అదా? ఏంలేదు. నువ్వు అడిగిన ప్రశ్నకు ఏం చెప్పాలో తోచక ఆలోచనలో పడ్డాను."

మురళి చిన్నగా నవ్వాడు.

"అదంత కష్టమైన పనికాదే!"

"కాదనే అనుకున్నా నింతవరకూ. కాని......"

"కాని......?"

"నన్ను ఆలోచించుకోనీ మురళీ."

"ఓయస్. శుభ్రంగా ఆలోచించుకోవచ్చు. అభ్యంతరమేమీలేదు."

చిలిపిగా నవ్వాడతడు. ఆ నవ్వులోని స్వచ్ఛత నీరజను కలవరపెట్టింది.

"అదికాదు. ఇంతవరకూ నీ సంగతులేమీ చెప్పలేదు నువ్వు. నేనూ అడగలేదనుకో. అదే ఇప్పుడు నాకు పెద్ద సమస్య అయింది. ఎటూ నిర్ధరించుకోలేకుండా ఉన్నాను. వేళాకోళంకాదు. నిజంగానే నేను ఆలోచించుకోవాలి మురళీ."

"నేను నా సంగతు లెప్పుడూ నీ దగ్గర దాచిపెట్టలేదుగా? ఇప్పుడు కొత్తగా ఏం వచ్చిపడింది నీరజా?"

నీరజ జాలిగా అతనివైపు చూసి లేచి నిలబడింది.

"ఇక వెడదాం. రేపు మళ్ళీ కలుసుకుందాం."

"ఉహుఁ. అసలు విషయమేమిటో చెప్పేవరకూ లేవను." అన్నాడు మురళి మొహం అటువైపుకు తిప్పుకుంటూ.

"అదే వద్దన్నది. అంతలో అలా బెంబేలు పడిపోతావేం? ఈ రోజు నేనేమీ చెప్ప లేను. రేపు ఏదో ఒకటి తేల్చి చెప్పేస్తాగా."

మురళి మొహం నల్లబడింది. నీరజ అప్పుడే తన్నువదలి వెళ్ళిపోతున్నట్టనిపించింది. ఎందుకు ఇలా మాట్లాడుతోంది? అసలేం జరిగింది? తనేమి అపచారం చేశాడు. ఉహుఁ. నీరజ లేందే తను బ్రతకలేడు.

"నన్ను వదలి వెళ్ళిపోకు నీరజా" అంటూ తన చేతుల్లో మొహం దాచుకున్నాడు.

నీరజ అతనిదగ్గరకు వచ్చి అతడి చెయ్యి పట్టుకుని మెల్లిగా లేవదీసింది. పసికుఱ్ఱాడికిమల్లె ఆమె వెంట బయల్దేరాడు మురళి. త్రోవలో మళ్ళీ ఏమీ మాట్లాడుకోలేదు.

* * *

మురళి యూనివర్సిటీ కాలేజీలో చేరిన మొదటిరోజుల్లో బెరుగ్గా ఉండేవాడు. ఎవరితోనైనా మాట్లాడటానికికూడా భయపడేవాడు. ఆడపిల్లలవైపు కళ్ళెత్తి చూసేవాడేకాదు. తన చదువేమోతనేమో అంతే. తెలివైన కుఱ్ఱాడవటంచేత మంచి మార్కులు తెచ్చుకునేవాడు. ఒక సంవత్సరమంతా అలాగే గడిచిపోయింది. అప్పటికి కాస్త సర్దుకున్నాడు.

అంతర్ కళాశాలల చర్చలపోటీలో ప్రథమబహుమతిని గెల్చుకొన్నాడని, తెలివైన కుఱ్ఱాడని తోటి విద్యార్థులకు గౌరవం, లెక్చరర్లకు అభిమానం. చర్చల పోటీలో గెలుపొందినపుడు ఆడపిల్లలలో నుండి ముందుకువచ్చి అభినందించింది నీరజ.

"థేంక్స్" అన్నాడు మురళి. తరువాత సహాధ్యాయులంతా అతడిని చుట్టుముట్టేశారు. ప్రైజు కొట్టినందుకు కాదుగాని, నీరజ అభినందనలు అందుకొన్నందుకు ఆకాశాని కెత్తేశారతన్ని. ఎందుకో అర్థంకాలేదు మురళికి.

"అదేమిట్రా, కాలేజిబ్యూటీ కదూ ఆ అమ్మాయి! అసలెవర్నైనా కన్నెత్తి చూస్తుందా, మాట్లాడించడం సంగతటుంచి"

"మొన్ననేం జరిగిందో తెలుసానీకు? ఆ షోకిల్లా రామారావు లేడూ, వాడు అద్భుతంగా తిన్నాడు."

"ఏమిటి?"

"అదే లెంపకాయ......మరి మూడ్రోజులు ఎవరికీ మొహం చూపలేదు. అందుకే ఆ అమ్మాయంటే హడల్ అందరికీ"

ఇలా చెప్పుకొస్తుంటే మొదటిసారిగా విన్నాడు మురళి. అతనికిదంతా వింతగా ఉంది. కాని ఏమీమాట్లాడలేదు.

మళ్ళి ఇంకోరోజు నీరజ పనిగట్టుకుని తన్ను పలకరించేసరికి ఆశ్చర్యపోయాడు. స్నేహితుల మాటలు గుర్తుకొచ్చి పరీక్షగా చూశాడు నీరజని. వాళ్ళ మాటల్లో అతిశయోక్తి ఏమీలేదు. నీరజ నిజంగానే సాటిలేని రూపసి. తనను పరీక్షగా చూస్తున్న మురళినిచూసి చిరునవ్వునవ్వి. "ఫిలాసఫి నాకు అగమ్యగోచరంగాఉంది. కొంచెం సహాయం చేయగలరా?" అని అడిగింది. అదే వాళ్ళ పరిచయానికి నాంది.

మురళి అందంలో సౌకుమార్యం ఉంది. ఠీవి ఉంది. అవి రెండూకలిసి అతనికి వింత అందాన్నిచ్చాయి. నల్లని ఉంగరాల జుట్టు, మెరిసేకళ్ళు, నిండైన విగ్రహం, చూసిన వాళ్ళనిట్టే ఆకర్షించే రూపం అతనిది.

ముఖ్యంగా అతనిలోని ఠీవి ఆకర్షించింది నీరజను. రానురాను వాళ్ళిద్దరి మధ్య పరిచయం ప్రేమగా రూపొందింది. మురళి అప్పుడప్పుడూ నీరజ ఇంటికి వచ్చేవాడు. నీరజ తండ్రికికూడా మురళి నచ్చాడు. జీవితం విషయంలో నీరజ వివేకంతో ప్రవర్తిస్తుందనే నమ్మకం ఉండడంచేతనే వాళ్ళిద్దరూ చనువుగా తిరగటాన్ని ఆయనెప్పుడూ అభ్యంతర పెట్టలేదు. నీరజ ఇష్టపడితే సరి అనుకున్నారాయన.

నీరజ అందం అసమానమైనది, అంతేకాదు. తాను అందగత్తెననే భావం ఆమెలో ఎప్పుడూ మేలుకొనే ఉంటుంది. ఠీవిగా నడిచేటప్పుడు, కన్నెత్తి పలకరించేటపుడు ఆ భావం ఎత్తి కనబడుతూ ఉండేది. కాలేజి కుర్రకారంతా తన అందానికి జోహార్లర్పిస్తూ, తనప్రేమ కోసం తన ఒక్క మందహాసంకోసం పడిగాపులు పడి వున్నారనే గర్వంతో, వాళ్ళను తిరస్కారంతో చూసేది. అలాంటి నీరజను మురళిలోని వింత

అందం ఆకర్షించింది. అతనిలోని సహృదయతా, మృదుత్వం మరింత దగ్గరచేసింది.

ఏకాంతంలో అతను మరీ అమాయకంగా, పసిపిల్లాడిలా ప్రవర్తించేవాడు. స్వచ్ఛమైన హృదయంతో తన ఆరాధనను వ్యక్తపరిచేవాడు. దాంతో నీరజ హృదయం ద్రవించిపోయేది. తను లేకపోతే జీవితమే లేదనుకొనే అతన్ని ప్రేమావేశంలో హృదయానికి హత్తుకునేది. పైకి గంభీరంగా ఉండేమురళి ఈ విషయంలో మటుకు పిరికివాడు, అమాయకుడు, అని నీరజకు స్పష్టంగా తెలుసు. అందుకే అతన్ని దూరంచేసుకోవాలంటే నీరజ సులభంగానిర్ధరించుకోలేకపోయింది.

మురళి ఎప్పుడూ ఖరీదైన దుస్తులే ధరించేవాడు. దేనికైనా డబ్బుఖర్చుపెట్టడానికి ఎప్పుడూ వెనుకాడేవాడు కాదు. నీరజ పుట్టినరోజు పార్టీలకు కూడా తను అనుకోనంత విలువ కలిగిన వస్తువులను ప్రెజెంట్ చేసేవాడు. శలవుల్లో తను ఊరికి వెళ్ళేటప్పుడు నీరజను తనతో రమ్మనేవాడు. ఎందుకులే అని నీరజ ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదు. "వెళ్ళిఉంటే బాగుండేది" అనిఇప్పుడను కుంటోంది.

కావాలన్నప్పుడల్లా డబ్బు తెప్పించుకుంటూ, లక్ష్యంలేకుండా ఖర్చుపెట్టే మురళి ఓ లక్షాధికారి కొడుకై ఉంటాడనుకుంది తను. కాని లోకువై పోతుందేమోనని ఆ వివరమేమీ అడగలేదు. తను చేసిన పొరపాటే అది. తమిద్దరి మధ్యా ఇంత అనుబంధం పెంపొందిన తరువాత తెంచుకోవటం ఎలా ? మురళి ఏమయిపోతాడో అన్నబెంగ ఆమెను తలక్రిందులు చేస్తోంది.

పరీక్షల గొడవ వదలిపోయి మనసు తేలిగ్గాఉంది. క్లాసు వస్తుందనే నమ్మకం ఉంది ఇద్దరికీనూ. చల్లటి గాలి పీలుస్తూ సముద్రపుటొడ్డున కూర్చున్న మురళి నీరజతోతమపెళ్ళి ఎప్పుడు ఎలాజరగాలో వివరిస్తూ అన్ని సంగతులూ చెపుతున్నాడు. తమఊరిలో వాళ్ళకేమీ పెద్దగా ఆస్తిలేదు. భూములన్నీ ఒకటొకటిగాఅమ్మి కొడుకును చదివించాడు తండ్రి. డబ్బు కావాలని అడిగినప్పుడల్లా కాదనకుండా పంపించారు. పట్నవాసంలో తోటికుర్రాళ్ళముందు తమకొడుకు ఏమీ తక్కువగా ఉండకూడదనే వాళ్ళ తాపత్రయం. ఇలా భూములన్నీ హరించుకుపోగా ఏకొంతభాగమో మిగిలి ఉంది. అదికాక పూర్వులు కట్టించిన పెద్ద భవంతిఒకటి ఉంది. తను ఉద్యోగం చూచుకుని తలి దండ్రులను పిలిపించుకోవాలి. తనకోసం బెంగ పెట్టుకున్న వాళ్ళను ఆదరించాలి. ఈ విషయంలో నీరజ సహకారం తనకెప్పుడూఉంటుంది. ఇలా చెప్పుకుపోతున్న మురళి మాటలు విని కొయ్యబారిపోయింది నీరజ.

మురళి ఇంకా పైకి చదువుతాడు.

పెద్ద ఉద్యోగం చేస్తాడు. కావలసినంత ఆస్తి, కార్లలో తిరగొచ్చు. నౌకర్లు, చాకర్లతో నిండినబంగళా, తన సౌంద ర్యాన్ని వెదజల్లుతూ రాణిలా జీవితమంతా గడపవచ్చుననుకున్న నీరజ కలలు చెరిగిపోయాయి. ఏదో ఉద్యోగంచేస్తూ అలసివచ్చే భర్తకు వండిపెడుతూ, అత్తమామల సేవచేస్తూ వంటలక్కగా పడి ఉంటుందా తను? అయితే ఈ అందమంతా ఎందుకు? వంటింట్లో మాడి మసిబొగ్గయిపోయేందుకా?

ఊహుఁ... తన అందానికో అర్ధముండాలి, పోషణ ఉండాలి. మురళిని చేసుకుంటే అంతా మర్చిపోవాల్సిందే. ఇక లాభంలేదు. ఈ బంధాన్నుండి బయటపడాలి అనుకుంది నీరజ ఆ రాత్రి తన పక్కమీద పడుకుని ఆలోచిస్తూనే.

కాని, మురళితో ఈ విషయం చెప్పడ మెలా? సందేహాస్పదంగా మాట్లాడి నందుకే మనిషి డీలాపడిపోయాడే? అదేదిగులు పట్టుకుంది నీరజకు. కాని చెప్పక తప్పదు. విడిపోవాల్సిందే అను కున్నప్పు డామె హృదయం చిన్నగా మూలిగింది. ఛ...నోరుమూసుకో, నేను జీవితం విషయంలో ఇంతపెద్దనిర్ణయం తీసుకొంటూంటే మూలుగుతావేం! అని ఆ మూలుగును అణిచేసింది. ఆమెది వివేకంకల బుద్ధి.

* * *

విషయమేమో తెలియక కలవరంతో రోజంతా వేచిఉన్న మురళి మరునాడు కనిపించిన నీరజను చూచి నివ్వెర

పోయాడు. ఈమె తన నీరజకాదు. ఇలాంటి ముఖభావాన్ని తను ఎన్నడూ చూసి ఎరుగడు. ఆఖరికి తనను వంచించ టానికి నిర్ణయించుకుందా ఏం ? మురళీ హృదయం అల్లకల్లోలమయింది.

నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్న నీరజని మురళీ పలకరించలేదు. అపరిచితుల్లా మౌనంగా కూర్చున్నారిద్దరూ. ఆ మౌనం ఇద్దరికీ అసహనీయంగానే ఉంది. ఆఖరికి నీరజే నోరువిప్పింది.

''నన్ను క్షమించు మురళీ.''

"ఆహా, అవశ్యంగా'' అనబోయిన మురళీ మొహం పక్కకు తిప్పుకుని కూర్చున్నాడు.

"నాదే తప్పు. ముందే అన్నీ అడిగి తెలుసుకోవాల్సింది. నిన్ను ప్రేమించాను నిజమే. కాని నా ఆశలన్నీ మరిచి నిన్ను పెళ్ళిచేసుకునేంత త్యాగం నాలో లేదు."

మురళీ ఆశ్చర్యంతో తనవైపు తిరిగాడు.

"నాకేం అర్థంకావటం లేదు. ఆశ లేమిటి ? త్యాగ మేమిటి ? ఎప్పుడూ ఇలా మాట్లాడలేదే నువ్వు ?''

నీరజ చెపుతూంటే మౌనంగా విన్నాడు మురళి, ఆఖరికి నెమ్మదిగా.

''నీరజా, నీ కోరికలన్నీ సహజమే. కాదనను. కాని అన్నిటినీ మించి నిన్ను ప్రాణప్రదంగా ప్రేమించే పురుషుడు కావాలంటావా ?"

"అది ఉండనే ఉంటుందిగా. నన్ను కోరి చేపట్టేవాడినేకదా చేసుకుంటాను''

మురళీ చిన్నగా నవ్వాడు.

"నువ్వింత చపలచిత్తురాలి వనుకో లేదు. నన్నెంత సులభంగా త్యజించావు ! అక్కడికి ఐశ్వర్యంమీద నీకెంత మోజు ఉందో అర్థంచేసుకోగలను. కాని అంత ఐశ్వర్యం లేక పోయినా నీకే లోటూ రానివ్వనన్న విషయం నీకు తెలియదా? నాకున్న కొద్దిసంపదలోనే నిన్ను పువ్వులలో పెట్టి పూజించే వాడిని. ఇంత తేలిగ్గా నిర్ధరించుకున్నావే ! ఇన్ని రోజులూ నా మీద నువ్వుచూపిన ప్రేమంతా కపట మేనా ? అందులో సత్యంలేనేలేదా ?" ధీరంగా పలుకుతున్నా ఆఖరిలో మురళీ కంఠం వణికింది.

''లేదు. అందులో కపటమేమీలేదు." కాని ప్రయత్నిస్తే మరిచిపోగలను"

''నిజమే. నువ్వు కఠినాత్మురాలివి. సులభంగా మరవగలవు. నేనే...మరిచి పోలేనేమో. నువ్వులేని జీవితం...ఛ. అసహ్యంవేస్తోంది. నేను దురదృష్ట వంతుణ్ణి. నీలాంటి అపాత్రలో నా ప్రేమ ప్రవహించింది." మసక చీకటిలో అతని కళ్ళనుండి ప్రవహిస్తున్న కన్నీరు నీరజకు కనిపించలేదు.

తనకాళ్ళు పట్టుకుని 'లేదు నీరజా, నువ్వు లేకపోతే నేను జీవించలేను' అంటే ఏవిధంగా తన అసమ్మతిని తెలియజేయాలా అనుకుంటున్న నీరజకు ఈ పరిస్థితి ఏమంత కష్టమనిపించలేదు.

దూషిస్తే దూషించనీ. ఆఖరి ఘట్టం పూర్తయితేచాలు అనుకుంది.

మళ్ళీ మౌనం రాజ్యంచేయసాగింది. అలాగే అరగంట గడిచింది.

మురళి లేచి నిల్చున్నాడు.

"చీకటిపడింది. వెడదాంపద" అన్న అతని కంఠంలో స్థిరత్వం ధ్వనించింది. నిశ్శబ్దంగా ఇంటివైపు నడిచారిద్దరూ.

విడిపోయేముందు,

"జీవితంలో నిన్ను ఎప్పటికీ మరిచి పోలేను. అది నా దుర్బలత. కానీ భావి జీవితంలో నీ కోరికలుతీరి శుభం కలగా లనే ఆశీర్వదిస్తున్నాను."

అనే మురళి కంఠంలోని ప్రశాంతత నీరజను ఆశ్చర్యపరిచింది.

* * *

కాలచక్రంలో ఆరేళ్ళు కలిసి పోయాయి.

తన కెదురుగా వస్తున్న వ్యక్తుల్ని చూసి కారాపింది నీరజ.

"మురళీ"

చటుక్కున తలెత్తిచూశాడు మురళి. అతని ప్రక్కనున్న యువతి ఆశ్చర్యంగా కారువైపే చూస్తోంది. అందమైన ఆమె కళ్ళలో కుతూహలం చోటుచేసుకుంది. నీరజ ఒక్క నిమిషం ఆ అమ్మాయిని పరీక్షగా చూసి దిగివచ్చింది.

"ఈ ఊరెప్పుడొచ్చావ్ మురళీ? ఏం చేస్తున్నావు?"

"నాలుగేళ్ళుగా ఈ ఊళ్ళోనే ఉంటున్నానే! ఇంకా నువ్వెప్పుడొచ్చావని అడుగుదామనుకుంటున్నా: కులాసాగా ఉన్నావుకదా? ఇంతకూ మీ ఇల్లెక్కడ?"

మురళికంఠంలో ఆప్యాయత ఉట్టి పడుతోంది.

"ఈమె నా భార్య రుక్మిణి. నీరజ- నా క్లాస్‌మేటు" అంటూ ఒకరి నొకరికి పరిచయంచేశాడు.

రుక్మిణి చేతులు జోడించింది.

నీరజ నవ్వుతూ "మా యింటికి రాకూడదూ వెడదాం." అంది.

మురళి "ఊహుఁ. ఇపుడు కాదు. టైమయిపోయింది. ఇంకోసారి వస్తానులే." అన్నాడు.

"అలా అని తప్పించుకోకేం? తప్పక రావాలి మరి" అంటూ నవ్విన నీరజ మొహంలో లీలగా మెరిసి మాయమయి పోయిన విషాదరేఖను గమనించిన మురళి చకితుడయ్యాడు.

"సరే, కారెక్కండి. మీ ఇంటిదగ్గర దిగబెడతాను."

"వద్దు నీరజా. నువ్విటు వెడుతున్నావు. మేమిటువైపు వెడుతున్నాము."

"ఈ మాత్రానికే: ముందు కారెక్కు అంటూ తలుపుతీసింది నీరజ.

కొంచెం సేపట్లోనే మురళిఇంటి ముందుదాగింది కారు.

"లోపలికిరండి" అంటూ ఆహ్వానించింది రుక్మిణి. వద్దనుకున్నా కుతూ

హాలం ఆగక కారుదిగి ఇంట్లోకి వెళ్ళింది నీరజ.

అంత పెద్దదేమీ కాకపోయినా ఇల్లు చక్కగా అలంకరింపబడి ఉంది. ముందు గదిలో నాలుగు కుర్చీలు, మధ్యలో టీపాయి; ఒక మూలలో చిన్న రేడియో. టేబుల్ క్లాత్ పైనా, రేడియోకవరుపైనా చక్కటి అల్లికపనిచేసి ఉంది. ఆ గది లోని ప్రతివస్తువులోనూ రుక్మిణి కని పిస్తూనే ఉంది.

రుక్మిణి ఎంతో అప్యాయంగా నీరజను పలకరించింది. ఆ మాటల్లోని ఆప్యాయత చల్లనిగాలి సోకినట్లనిపించింది నీరజకు. ఆమె మురళివైపు చూచినప్పుడల్లా నీరజ గమనిస్తూనే ఉంది. వారిద్దరూ కళ్ళతోనే మాట్లాడుతున్నట్టుంది. ఆమె కళ్ళలో ఆరాధనా, తృప్తి తాండవమాడు తున్నాయి. ఆమె అతన్ని పూజిస్తోంది. సందేహంలేదు అనుకుంది. అక్కడ నుండి వెళ్ళేటప్పటికి ఆమె మనస్సు సంతోషంతోనూ, వ్యాకులంతోనూ నిండి పోయింది. కారుదాకా వచ్చిన మురళితో "రేపుమా ఇంటికి తప్పకరావాలి, నీతో చాలా మాట్లాడాలి'' అంది. ఆ మాటలు ఏవో గుసగుసలు చెప్పినట్టుంది.

* * *

ప్రభాకరాన్ని నీరజ ఇష్టపడే చేసు కుంది. ప్రభాకరానిది మంచి పర్సనాలిటి. చూపరులను ఇట్టె ఆకర్షించగలరూపం. వెనకాముందూ ఎవరూలేని పెద్ద ఆస్తికి వారసుడు. దానికితోడు పెద్ద ఉద్యోగం. అతడూ నీరజను చూసి ఇష్టపడ్డాడు. పెళ్ళి జరిగిపోయింది.

పెళ్ళయి అత్తవారిఇంటిలో అడుగు పెట్టిన కొత్తలో అంతా హడావిడిగా, సందడిగా ఉండేది. ఇంటికివచ్చే బంధు మిత్రులకు అంతు ఉండేదికాదు. ఆ గొడ వల్లో మురళి జ్ఞాపకమే రాలేదు నీరజకు. కొద్దిరోజుల్లో ఆ సందడంతా తగ్గిపోయి ఇంటికి ఇద్దరే మిగిలారు. ఎన్నో ఏళ్ళుగా ప్రభాకరాన్ని కనిపెట్టుకుని ఉన్న వంటావిడమాత్రం ఉంది.

ప్రభాకరం నీరజకోసం ప్రత్యేకంగా ఓ కారు కొన్నాడు,

''ఎందుకూ, ఉన్నకారు చాలదా''అని నీరజ వాదించింది,

"నేను అప్పుడప్పుడూ క్యాంపులకు వెళ్ళవలసి ఉంటుంది. నీకు ఏమీ తోచక పోతే అలా తిరిగి రావచ్చుకదా" అన్నాడు.

నెలలు గడిచినా ప్రభాకరాన్ని అర్థం చేసుకోలేకపోయింది నీరజ. అతడికి తన మీద ప్రేమ ఉందో లేదోకూడా అర్థం చేసుకోలేకపోయింది. ఆఫీసు, క్లబ్బు స్నేహితులు ఇవే అతని ప్రపంచం. ఉదయం ఆఫీసుకు వెడితే సాయంకాలం ఇంటికి వచ్చేవాడు. స్నానంచేసి డ్రస్సు చేసుకుని క్లబ్బుకు బయల్దేరితే మళ్ళీ రాత్రి పదిగంటలకే ఇంటికి, రావటం.

"మీ భార్య పుట్టినరోజు జ్ఞాపకంచేస్తే ఈపని జరిగిందంటారు."

నీరజ భోజనంచెయ్యకుండా కనిపెట్టుకుని కూర్చునేది.

"నాన్సెన్స్, నువ్వెందుకు అలా కాచుక్కూర్చోవటం ? భోంచేసేయరాదూ ? నాకు భోజనానికి వేళాపాళా ఉండదు.'' అనేవాడు ప్రభాకరం.

ఆదివారాలుకూడా ఇంటిపట్టున ఉండేవాడు కాదు. ఉన్నా స్నేహితుల్ని ఆహ్వానించేవాడు వాళ్ళంతా భార్యలతో వచ్చినా పరిచయంతప్ప ఎవరితో నూ హృదయపూర్వకమైన స్నేహం కలుగలేదు. అందరితో కలసి సరదాగా కాఫీ ఫలహారాలు సేవించినా అందులో ఏదో లోటు కనిపించేది నీరజకు. వాళ్ళంతా నీరజ అందాన్ని, ఆదరాన్ని తెగపొగిడేవారు. దాంతో నీరజ హృదయం వికసించడానికి బదులు మరింత ముడుచుకొనిపోయేది. "హల్లో" అంటే "హల్లో" అనుకునే ఈ పరిచయాలు,వాళ్ళమాటలూ కృత్రిమమనిపించి అసహ్యం పుట్టేది.

రానురాను నీరజ అసంతృప్తిని గమనించిన ప్రభాకరం స్నేహితుల్ని ఇంటికి ఆహ్వానించడం మానుకున్నాడు. నీరజ హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకుంది. కాని ప్రభాకరంకూడా లేని ఇంట్లో ఏమీ తోచేదికాదు. ఎంతసేపు పుస్తకాలు చదవటం, ఎంతసేపు రేడియో వినటం? ఈ ఒంటరితనం విసుగుపుట్టించేది. ప్రభాకరం నెలకు పదిహేనురోజులు క్యాంపులోనే గడిపేవాడు. అతడు

క్యాంపులో ఉన్నన్ని రోజులూ ఒంటరితనంతో పిచ్చెక్కుతుందేమోననిపించేది నీరజకు. కాని ప్రయాణపు బడలికతో అలసివచ్చిన భర్తను చూడగానే అన్నీ మర్చిపోయేది.

కాని ఎక్కడో భర్త తనను చూడవలసినట్టుగా చూడటంలేదనే భావం మెదిలేది. కాని అభిమానంతో ఆ భావాన్ని తుడిచివేయ ప్రయత్నించేది నీరజ.

ఇలా సంవత్సరం గడిచిపోయింది. ఒకరోజు ఏమీతోచక దగ్గరే ఉన్న గుడికి వెళ్ళింది. అక్కడ అనుకోకుండా పాత స్నేహితురాలు లలిత కనిపించేసరికి నీరజ ఆనందానికి పట్టపగ్గాలేకుండా పోయాయి. బలవంతాన తమఇంటికి లాక్కొనివచ్చింది. ఎన్నో విషయాలు మాట్లాడుకున్నారు. ఇల్లంతా చూపించింది నీరజ. మేడమీద తమ గదిలోకి కూడా తీసుకొని వెళ్ళింది. టేబుల్ మీద ఉన్న పెళ్ళిఫోటోచూసి గతుక్కుమంది లలిత.

"మావారు" అంటూ నవ్విన నీరజ లలితమొహంచూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

"నువ్వెరుగుదువా మా వారిని ?"

"అహా ! అయినా ఈ ఊళ్ళో మీ వారిని ఎరుగని వారెవరులే !''

"అంటే ?"

"పెద్దఉద్యోగంకదూ. ఎక్కడో చూసే ఉంటాం.''

మాటలకోసం వెతుక్కుంది లలిత.

నీరజకు ఆ సమాధానం తృప్తికరంగాలేదు. లలిత ఏదో దాస్తోందని మాత్రం అర్థమయింది మరి ప్రశ్నించక ఊరుకుంది.

మళ్ళీ వాళ్ళ మాటల్లో మొదటి ఉత్సాహం లేకపోయింది లలిత ఏదో ముళ్ళమీదున్నట్టు తొందరగా అక్కడనుండి బయటపడింది

ఈ మారు భర్త క్యాంపునుండి రాగానే సూక్ష్మంగా పరిశీలించసాగింది నీరజ కాని ఏమీ తెలుసుకోలేక పోయింది అవ్యక్తవేదన హృదయంలో చోటు చేసుకుంది.

తను ఏమిపొందలేకపోయిందో నీరజకు అర్థంకాలేదు. అందరి దాంపత్యాలలా లేదా తమది ! ప్రభాకరం తనను ప్రేమగానే చూస్తాడు. పనిచేస్తే కంది పోతానేమోనని వంటమనిషిని, నౌకర్లను ఏర్పాటు చేశాడు. తను కోరుకున్నదే తడవుగా చీరలు, నగలు కళ్ళముందుంటాయి. కాని ఎందుకో అవన్నీ ధరించాలన్న ఉత్సాహమే ఉండదు. మడత విప్పని చీరలెన్నో అలాగే పడిఉన్నాయి. తనలోని ఈ నిరాసక్తికి మూలమేమిటి ? ఎక్కడుంది అది ? శూన్యంలో వెదుకుతోంది నీరజ.

మరో నాలుగునెలలు ఇలాగే గడిచిపోయాయి.

ఒకరోజు ఇంటిముందు మెట్లమీద నిలబడి తోటలోని పూలవైపు చూస్తోంది

పరధ్యానంగా.

"హల్లో, నీరజేనా?''

ఎవరోనని తిరిగి చూసిన నీరజకు సైకిలుపట్టుకుని నిల్చున్న అమ్మాయి కనబడింది. ఎక్కడో చూసినట్టుందే ఎవరా అని చూస్తూండగానే ఆ అమ్మాయి గేటుతెరుచుకుని లోపలకువచ్చింది.

"ఓహో! గుర్తుపట్టలేదన్నమాట. నేనేనోయ్. పాత రమణిని, ఇప్పటి రీటాని.''

రమణి! చక్కగా చీరకట్టుకుని నుదుట కుంకుమతో పమిట నిండుగా కప్పుకుని ఉండే రమణిని తల్చుకుంటూ ఆశ్చర్యంగా చూసింది నీరజ.

''ఆశ్చర్య పడుతున్నావు కదూ! అదంతేలే ఇంతకూ నువ్విక్కడున్నావేమిటి? ఇది మీ ఇల్లేనా? ఎన్నాళ్ళయింది ఈ ఊరొచ్చి?" అంటూ ప్రశ్నలవర్షం కురిపించింది రీటా.

"మా ఇల్లే, ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి ఈ ఊరొచ్చాం కాని, ముందు లోపలికిరా" అంటూ ఇంట్లోకి తీసుకుని వెళ్ళింది నీరజ.

రమణి వేషంతోబాటు మాటకూడా మారిపోయింది. కళ్ళలో మునుపటి ప్రశాంతత, మనిషిలో నిండుదనం మాయమయిపోయాయి. మల్లెపూవులాంటి రమణి కాగితపు పువ్వుగా మారిపోయింది. ఏమిటి చిత్రం!

రమణి చెప్పినగాధవిని నీరజకళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

డబ్బులేక రమణి చదువు సగంలోనే ఆగిపోయింది. మంచంలో తీసుకుంటున్న తల్లిని, తమ్ముళ్ళను, రమణిని అనాధల్నిచేసి తండ్రి చనిపోయాడు. ఎదిగిన కూతుర్ని ఇంట్లో పెట్టుకునే ధైర్యంలేక మామయ్యతెచ్చిన వయసు మళ్ళినవరునితెచ్చి వివాహంచేసింది తల్లి. కాపురానికి వెళ్ళకుండానే విధవై కూర్చుంది రమణి. ఇంట్లో సంసారం గడిపే దిక్కులేదు. తను చనిపోతే రమణిగతి ఏమవుతుందోనని పెళ్ళిచేసిన తల్లి యింకా మంచంలోనే తీసుకుంటూనే వుంది. ఇక పొట్టగడిచేమార్గం ఆలోచించాల్సిన భారం రమణిమీద పడింది. మనస్సు రాయిచేసుకుని గ్రద్దల్లాగా పొడుచుకు తినాలని చూస్తున్న పురుషుల మధ్యకు ధైర్యంగా దూకింది. తన అందాన్ని, తెలివినీ ఉపయోగించి ఉద్యోగాన్ని సంపాదించింది. రమణిగా చనిపోయి రీటాగా జీవిస్తోంది. తల్లిని పోషిస్తూ తమ్ముళ్ళ భవిష్యత్తుకోసం కృషిచేస్తోంది.

అంతావిని నోటమాటరాక నిశ్చేష్టురాలైన నీరజను తట్టిలేపింది రమణి... కాదు రీటా.

''సరేలే, నాదంతా మామూలు గొడవలే. అలవాటుపడిపోయాను. నిన్నుచూస్తే పూర్వపురోజులు గుర్తుకొచ్చి బాధకలిగిందంతే. నువ్వెలా

ఉన్నావో చెప్పు ? మీవారేరి? పిల్లలా ?''

నీరజ కాస్తతేరుకుని చిన్నగా నవ్వింది.

"పిల్లలేరు. మావారు అర్జంటుపని ఉండి రాత్రి క్యాంపుకెళ్ళారు.'' అంటూ వంటమనిషితో కాఫీ, టిఫిన్ పైకి తీసుకురమ్మనిచెప్పి మేడమీదికి వెళ్ళింది స్నేహితురాలితో సహా.

''నీకథవింటే లోకంమీదనే ద్వేషం పుడుతోందినాకు.''

''లోకాన్ని, పురుషుల్ని ద్వేషిస్తూనే వాళ్ళమధ్యనే నవ్వుతూ బ్రతుకుతున్నాను మరి.''

టేబుల్ మీదున్న ఫోటో చూసి ఆశ్చర్యంతో రీటాకళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

"ఇతనేనా నీ భర్త ?" అంటున్నపుడు ఆమె కళ్ళలో తళుక్కుమన్న భావాన్ని చూసి చకితురాలయింది నీరజ.

నువ్వెరుగుదువా మావారిని ?" అని అడగలేకపోయింది.

రీటా తనలోని ఆవేశాన్ని మెల్లగా అణచుకొని నీరజ దగ్గరకువచ్చి ఆమె ముఖాన్ని తనవైపుకు తిప్పుకొని,

''నిజం చెప్పు నీరజా, నువ్వు సుఖంగా ఉన్నావా ?'' అని అడిగింది

నీరజ ఇక ఆపులేకపోయింది ఎన్నాళ్ళనుండో హృదయంలో దాగి ఉన్న దుఃఖమంతా పెల్లుబికిరాగా రీటా ఎదలో తనముఖాన్ని దాచుకుని వెక్కి-వెక్కి- ఏడ్చేసింది.

''మీవారి సంగతంతా తెలుసానీకు?"

''ఉహుం. ఎమీ తెలీదు తెలియకనే ఇంత బాధాను ''

''అయితే ఒద్దులే. నీకు తెలియక పోవటమే మంచిది "

"కాదు. ఈ జీవితం నేను భరించ లేను. నీకు తెలిసిందేదో నాకూ చెప్పు."

"ఇంత మాత్రం తెలుసుకోకుండా ఎలా ఉన్నావో అర్థం కావటంలేదు నాకు. నీ భర్త ఇంతకుముందుకూడా ఈ ఊళ్ళో ఉన్నాడని తెలుసా నీకు ? అతడు క్లబ్బులో అందరికీ పాతదోస్తు.

"అందరూ అతనిచే ఆకర్షింప బడ తారు. కాని ఏ ఒక్కరి మీదా అతడికి ఎక్కువరోజులు మోజుండదు. క్రొత్త పక్షులకోసం వేట సాగిస్తూనే ఉంటాడు. వలలో పడగానే ఎగరేసుకుని వెళ్ళి జల్సాగా కాలం గడపుతాడు.

''అన్నట్టు రాత్రి అతడు ఎక్కడికి వెళ్ళాడో తెలుసా ?''

నీరజ కళ్ళు పొడిగా ఉన్నాయి. మొహం తెల్లగా పాలిపోయింది ?

"క్యాంపుకు కాదా ?''

"క్యాంపే అనుకో, కాని ఆఫీసు పని మీద కాదు.''

"మరి ?''

''కొత్తగా వచ్చిన అందాలరాణి మిస్ నందాతో బెంబుళూరు వెళ్ళాడు. ఆ అమ్మాయికోసం ఎంత పోటీ అను కున్నావ్ ? ఆఖరికి ప్రభాకరమే గెలిచాడు.

"ముసలాళ్లు ప్రేమించుకుంటున్నారు"

గెలువడూ మరి. అందరినీ మించిన అందగాడు. దానికి తోడు చాతుర్యమూ, డబ్బూ......''.

''డబ్బు ! డబ్బు ! '' ప్రపంచమంతా నీరజ కళ్ళముందు గిర్రుమని తిరిగినట్టు అనిపించింది.

నీరజ స్థితి చూసి రీటా చలించింది. మెల్లగా ఓదార్పు మాటలు చెబుతూ కాస్సేపు కూర్చుని వెళ్ళిపోయింది.

నీరజ అసలు ఈ ప్రపంచంలో లేనే లేదు. మెల్లిగా ఆమె హృదయకవాటం తెరుచుకుంది, అందులోనుండి తొంగి చూస్తున్న మురళి.

"నీరజా ! నీకోరికలన్నీ సహజమే కాని వాటన్నిటికీ మించి నీ పురుషుని ప్రేమ కావాలంటావా ?'' అంటున్నట్టనిపించింది.

హృదయాన్ని రెండు చేతులతోనూ గట్టిగా అదుముకుని లేచి నిలబడింది. తడబడుతున్న అడుగులను ముందుకు వెయ్యబోయి క్రిందపడిపోయింది.

కాఫీకప్పులను తీసుకెళ్ళడానికి వచ్చిన వంటావిడ క్రింద పడివున్న నీరజను చూసి కెవ్వుమని కేకవేసింది. నౌకర్లు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చారు. వంటావిడ నీరజ మొహంమీద నీళ్ళుచల్లి తెలివి తెప్పించడానికి ప్రయత్నించి విఫలురాలయింది. మెల్లిగా మంచంమీద పడుకోబెట్టారు. కంగారుగా డాక్టరుకోసం పరిగెత్తారు.

ఇంజక్షన్ చేసిన తరువాత కళ్ళు తెరచింది నీరజ కాని ఎవ్వర్నీ గుర్తు పట్టలేదు. టెలిగ్రాం అందుకుని వచ్చిన నీరజ తండ్రి కూతురి పరిస్థితిచూసి ఏమీ అర్థంకాక కుమిలిపోసాగాడు. వారం రోజులు నిలవకుండా కాచిన జ్వరం నీరజను పీల్చి పిప్పిచేసింది. వారం రోజుల తరువాత ఇంటికి వచ్చిన ప్రభాకరంకూడా నీరజ పరిస్థితికి ఆశ్చర్య పోయాడు. నీరజ ప్రక్కనుండి కదల కుండా దగ్గరే ఉంటున్నాడు ప్రభాకరం. కాని నీరజ మాత్రం భర్తని సూటిగా చూడలేకపోయింది. జ్వరం తగ్గినా త్వరగా మామూలు మనిషి కాలేక పోయింది నీరజ.

వంటావిడనుండి ఎవరో ప్రాకు తొడుక్కున్న పిల్ల వచ్చిందనీ ఆపిల్ల వెళ్ళిపోయాకనే నీరజ తెలివితప్పి పడి పోయిందనీ తెలుసుకున్న ప్రభాకరానికి నీరజ పరిస్థితి కొంచెం కొంచెం అర్థమవ సాగింది. వంటావిడచెప్పిన రూపు రేఖలనుబట్టి రీటాను సులభంగా పోల్చు కున్నాడతడు.

నెలరోజులు గడిచాయి. నీరజతండ్రి వెళ్ళిపోయాడు. ఈ నెలరోజులూ ఆఫీసు టైములోతప్ప మిగతా టైములో ఇంటి పట్టునే ఉన్న ప్రభాకరానికి ఏమీ తోచటం లేదు. నీరజ ఇపుడిపుడే కొంచెం కొంచెం కోలుకుంటూఉంది.

ఏదో చదువుకుంటూ మంచంమీద పడుకునివున్న నీరజ ప్రభాకరం రావ టంతో అటు తిరిగింది. జబ్బువల్ల నీర సించినా ఆమె మొహంలో లావణ్యం ఉట్టిపడుతూనే ఉంది.

ప్రభాకరం లోపలకువచ్చి ఓ కుర్చీని మంచందగ్గరగా లాక్కుని కూర్చున్నాడు. అతడిని నీరజ వింతగా చూస్తోంది. ఆమె హృదయం ఏదో అజ్ఞాత భయంతో వణికింది.

"నీకు రీటా నా విషయమంతా చెప్పే ఉంటుంది'' అన్నాడు కిటికీలోనుండి కనపడుతున్న ఆకాశాన్ని చూస్తూ.

నీరజ పెదవి మెదపకుండా వింటోంది

"నీది సున్నితహృదయం కాబట్టే సహించలేకపోయావు నేను చాలా దుర్బ లుడిని. నిన్ను హృదయంలో దాచుకుని ఆరాధించవలసిన పురుషణ్ణి పొంద వలసిన నువ్వు దురదృష్టంకొద్దీ నన్ను పెళ్లాడావు"

ఆశ్చర్యంగా చూస్తోంది నీరజ.

''నీలాంటి సౌందర్యమూర్తిని సుగుణ రాశిని చేపట్టికూడా పొందలేకపోయా నంటే దానికి కారణం నా దుర్బలతే కాని మరేమీకాదు. నేను నీకు తగినవాడిని కాదు. నిన్ను సుఖపెట్టలేకపోయాను. నన్ను క్షమించమని అడిగే అర్హతకూడా నాకు లేదు''

ఆశ్చర్యంతో నీరజ కళ్ళు పెద్ద వయ్యాయి. అలాగే చూస్తూ ఉండి

''మీ చేతిలో రాజయోగం ఉంది ఈ తాయిత్తు కట్టుకుంటే సువర్ణయోగం కూడా కలుగుతుంది ''
''అయితే అప్పుడే మీకు కూడా స్వర్ణయోగం పడుతుంది.''

పోయింది.

"ఇంతా తెలిసిన మీరు మారే అవకాశంలేదా ?''

నీరజ కంఠం వణికింది. ప్రభాకరం చలించాడు.

''మారాలనే నాకూ ఉంది. కాని నన్ను అదుపులో పెట్టుకోగల శక్తి నాకు లేదు."

ప్రభాకరం దృష్టి కిటికీ వెలుపల వున్న ఆకాశంమీదనే ఉంది

"మీరు మారవచ్చునన్న ఆశతోనే జీవితాన్ని నిలుపుకోగలను. అదీలేకుంటే ఇక ఈ జీవితం దుర్భరమవుతుంది."

నీరజ కళ్ళనీళ్ళు ఆపుకుంటూ అటు తిరిగింది

"ప్రయత్నిస్తాను'' అన్న మాటతోనే వెళ్ళిపోతున్న అడుగుల చప్పుడూ వినబడింది

నీరజ మామూలు మనిషయి చిగురించిన ఆశతో ఎదురు చూడసాగింది. కాని ఆ రోజు రానేలేదు. రోజులు, నెలలు ...... సంవత్సరాలు కూడా గడిచి పోయాయి. భారంగా రోజులు గడుస్తున్నాయి. ఆ సమయంలోనే మురళి కనిపించి పాతగాయాన్ని రేపాడు.

* * *

ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన మురళిని చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించింది నీరజ.

"ఏరీ మీవారు? ఇంట్లోఉన్నట్టులేదే?" అన్నాడు మురళి.

"ఆయన ఇంట్లో లేరుకాని కూర్చో మరి."

''అదేమిటి, సాయంకాలం ఇంటికి రారా? ఆయనను చూడవచ్చుననే ఇప్పుడు వచ్చాను.''

"ఆయన ఇంటికి వచ్చేసరికి తొమ్మిది దాటుతుంది. ఇంతకూ నీ సంగతులు చెప్పు. ఎలా ఉన్నావు? ఏమిటి కథ?"

"నాదేముంది. మామూలు జీవితం. హాయిగానే ఉన్నాను.''

నీరజ సూటిగా అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది. అతడి స్వచ్ఛమైన హృదయం అతడి కళ్ళలో ప్రతిబింబిస్తోంది. తాను బుద్ధిపూర్వకంగా దూరంచేసుకున్న ప్రేమమూర్తిని తదేకంగా చూస్తూ కూర్చుంది నీరజ.

''హాయిగా ఉన్నావు, అది తెలుస్తూనేవుంది కాని అంతా చెప్పు మరి వివరంగా.'' అంది చిలిపిగా.

మురళి మొహం గంభీరమయింది.

"ఆనాడు నిన్ను వదిలి ధైర్యంగానే వెళ్ళాను, కాని ఆ ధైర్యం నాలో ఎంతో సేపు నిలవలేదు, తల్లి ఒడిలో తలదాచుకుని అంతా మరచిపోదామనుకున్నాను. కాని అక్కడా నాకు శాంతి దొరకలేదు. బెంగతో ఆర్నెల్లు మంచానపడ్డాను తల్లిదండ్రులను ఇంత బాధ పెడుతున్నందుకు నా మీద నాకే అసహ్యం వేసింది! కాని నన్ను నేను అదుపులో పెట్టుకోవడానికి సంవత్సరం పట్టింది. నాన్నకు అంతా తెలుసును కాని నన్ను ఒక్క మాట కూడా అనలేదు.

"అక్కడే రుక్మిణితో పరిచయం కలిగింది. తను కలవారిపిల్ల. తనే వచ్చి పరిచయం చేసుకుంది. తన స్నేహంతో నన్ను మనిషిగా చేసింది. తన ప్రేమతో నన్ను గెల్చుకుంది. బీదవాడినయిన నన్ను పెళ్ళి చేసుకుని నాకు ఆసరాగా నిలబడింది. ఆమె లేకపోతే నా జీవితమేమయ్యేదో?

"నీ సంగతంతా తనకు తెలుసు. క్రొత్తలో నిన్నుగురించి "మిమ్మల్ని నాకు ప్రసాదించిన ఆమెకు ఎంతో కృతజ్ఞురాలిని'' అంది అంతే. తరువాత ఎప్పుడూ పొరపాటున కూడా నీ పేరెత్తలేదు. ఆమె పరిపూర్ణ ప్రేమావరణంలో నేను తృప్తిగా జీవిస్తున్నాను."

రుక్మిణి జ్ఞాపకంతో అతనికళ్ళు మెరిశాయి.

మురళి కొత్తరూపాన్ని నీరజ ఈ రోజే చూస్తోంది.

మురళి తనను ఆరాధించాడు. తను ఆ రత్నాన్ని పారవేసుకుంది.

రుక్మిణి మురళిని ఆరాధించి తనవాడిగా చేసుకుంది.

మౌనంగా ఆలోచిస్తూ కూర్చున్న నీరజను మురళి పలుకులు ఈ లోకంలోకి దింపాయి.

''నువ్వు సుఖంగా ఉన్నావుకదా ?''

ఎంతో ఆప్యాయంగా ఉంది ఆ గొంతు. తనకు అంతకన్నా దగ్గరవారెవరున్నారు? రెండు చేతులతోను మొహాన్ని కప్పుకుని ఏడవసాగింది, నీరజ.

విస్తుపోయాడు మురళి.

చటుక్కునలేచి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది నీరజ మురళి విస్మయానికి అంతులేదు. నివ్వెరపోయి చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

పదినిమిషాల్లో నవ్వుతూ వచ్చింది నీరజ. మొహం కడుక్కుని వచ్చినట్టు తెలుస్తూనే ఉంది. కుర్చీలో కూర్చుని మెల్లిగా తన కథంతాచెప్పింది. అంతా విన్న మురళి అలాగే కుర్చీకి అతుక్కుని పోయాడు. ఏమని ఓదార్చటం ?

"చూశావామురళీ, నా జీవితం ఎలా తయారయిందో ?"

"..................''

''ఇది నిన్ను తిరస్కరించినదాని ఫలితమేనంటావా ?''

''లేదు,లేదు.అలాఎప్పటికీ అనుకోను."

''ఈ జీవితాన్నుండి నిష్కృతే లేదా మురళీ ? ఇందులోనుండి తప్పించుకుని దూరతీరాలకు వెళ్ళేమార్గమే ? అలసిపోయాను ఇక ఈ జీవితాన్ని నేను భరించలేను మురళీ."

ఆ గొంతులోని విచారానికి, ఆర్ద్రతకూ చలించాడు. కళ్ళెత్తి నీరజ దృష్టిని ఎదుర్కొన్నాడు.

''డబ్బూ, హోదా కావాలన్నాను కాని ఈ నీరస జీవితాన్ని కోరుకోలేదు మురళీ ! ఈ బంగారుపంజరం నుండి విడుదల లేదా అని తపించి పోతున్నాను. ఇప్పుడు.''

"నిజమే ఈ జీవితం బంగారు పంజరమే. కాని ఈ బంగారు పంజరాన్నుండి బయటపడి ఎక్కడికోవెళ్ళి శాంతిని సాధించాలను కోవటం పిచ్చితనం. ప్రభాకరంలో ఈరోజుకాకపోతే మరో రోజునైనా మానవత్వం మేల్కొన వచ్చును. ఆ క్షణంకోసం ఎదురు చూస్తూ ఉండటమే నీ కర్తవ్యమూ, మార్గమూను. ఇంకే దారీ లేదు.''

''అంతే నంటావా ?"

''ఖచ్చితంగా అంతే. నీ దైవం నిన్ను వెతుక్కుని వచ్చే రోజు రాక పోదు. ఆ రోజు త్వరగా రావాలని, నువ్వు సుఖపడాలని ఆశిస్తున్నాను." అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు మురళి.

''మళ్ళీ కనిపిస్తావా ?"

"ఉహుఁ రేపే పల్లెకు వెడుతున్నాము. బహుశః మళ్ళీ ఇక్కడకురాము''

నీరజ పరీక్షగా అతని మొహంలోని భావాలను చదవడానికి ప్రయత్నించింది. కాని కనిపించలేదు.

వెళ్ళిపోతున్న అతనివైపే చూస్తూ, ''తను పోగొట్టుకున్న దాని విలువెంతో లెక్కకట్టడానికి కావలసినంత జీవితం మిలిగింది" అనుకుంది నీరజ. ★